

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. In quo sensu juxta Gallicani Cleri Declarationem præsentis articulo secundo positam, accipienda sint Decreta Sess. IV. & V.. Concilij Constantiensis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

rium protestati fuerint. Imò dum Congregatio ejusmodi à charactere Concilij Oecumenici formaliter constitutivo, vicario scilicet Christi nomine se alienum ostendebat, ex tunc proflus deficiebat Conventus illius ordo & habitudo ad characterem Christi vicarium, siquidem iste per essentiam suam non admittat auctoritatem Christo immediatam, atque adeò se majorem; sicque proinde sancità Concilij super Papam auctoritate, jam abjiciebatur ille vicarius Christi character. Unde quando prædictæ Sessionis V. Congregatio Constantiensis, neque reliquarum duarum Obedientiarum Patres; neque plures ex Ioannis XXIII. Obedientiâ Præsules, utpote in contrarium protestantes complexa est, sed insuper desijt esse in tendentia ad sui complementum formale & substantivum, ex immediato Christi vicario characterem, solius Papæ proprio, sibi adsciscendum: omninò consequens est, tunc ne quoad materiam quidem hierarchici Corporis generalitatem fuisse illam Synodum Ecclesiæ universæ sufficienter representativam.

40. Pro quarto ostenditur præterea, stante præfatâ hypothese in statu Sess. V. Synodo Constantiensis longè magis defuisse formalem generalitatem, atque adeò vim Ecclesiæ Universalis sufficienter & completè representativâ. Etenim Concilium Oecumenicum venire nomine Ecclesiæ, dicere debent illi universi, qui assleverant, ipsi appropriari posse illud *Matth. 18. De Ecclesiæ. Et. Qui Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus.* Num verò sub isto Ecclesiæ vocabulo in hoc sacri Evangelij textu dicere fas est, intelligi Corpus Ecclesiæ Hierarchicum *acephalicè* sumptum; an verò quâ Capiti suo Summo Pontifici unitum? Certè Ecclesiam, quam nefas est, non audire; esse à Christo condecoratam indefinitâ ligandi & solvendi auctoritate Apostolicâ, constat ex sacro Evangelico contextu. Ex quo insuper constat, Ecclesiam illam eâ pollere præminentia, ut, si duo inibi aggregati consenserint, super quacunque re, quam petierint, ipsis fore impertientiam à Patre caelesti. Constat præterea ex ejusdem Evangelij contextu, istos duos esse, qui congregantur in nomine Christi, atque adeò tum Præsules hujus nominis auctoritate aggregatos, tum illum, qui præfert hunc Christi vicarium characterem. Nequit ergo illa in Concilio Oecumenico *representative* consistens Ecclesia *sufficiens* ac *integraliter* subsistere, nisi illi Duo, nempe Corpus Ecclesiæ Hierarchicum nomine Christi aggregatum, & Caput, vicarium Christi characterem præferens, conjugantur in Generali Concilio. Quia igitur in Concilio Constantiensis, juxta hypothesein superius positam, pro statu præsertim V. Sessionis, erat defectus tam ex parte Corporis Hierarchici, quam ex parte Capitis: imò quia hujus auctoritas suprema, quâ Christi vicarium nomen immediatè præferens, tollebatur è medio; consequens est, Concilium Constantiense pro illo statu non fuisse Ecclesiæ Universalis sufficienter representativum, ita ut

in ejus medio Christus, unâ cum Patre suo Æterno, ac Spiritu sancto adfuisse dici poterit.

S. V.

In quo sensu juxta Gallicani Cleri Declarationem præsentis articulo secundo positam, accipienda sint Decreta Sess. IV. & V. Concilij Constantiensis?

Clerus Gallicanus in hoc articulo ita tribuit Apostolicæ Sedi plenam spiritualium rerum potestatem, ut immota tamen consistere velit sanctæ Oecumenicæ Constantiensis Synodi Decreta de auctoritate Conciliorum Generalium, quæ Sessione IV. & V. continentur. Cujus suæ assertionis rationem videtur in hoc reducere, quod ea Decreta sint à Sede Apostolicâ comprobata, ipsoque Romanorum Pontificum ac totius Ecclesiæ usu confirmata, acque ab Ecclesiâ perpetuâ religione custodita. Reiprobatur porro Gallicana Ecclesia illos, quorum Decretorum, quasi dubiæ ac minus approbata sint auctoritatis, robur infringunt. Reijcit denique illos, qui ad solum schismatis tempus dicta Concilij Decreta detorqueant. Pro quibus singulis accuratius expendendis, sequentes hic proponemus, & discutimus disquisitiones.

Primò igitur exordiendo à puncto extremo, disquirere lubeat; An Conciliorum Generalium, *acephalorum* tamen, auctoritas erga præsumptum aliquem Papam extendi valeat ultra tempus schismatis? Ex antecedentibus constat, dum ex schismate nulla elucet saltem convincens credibilitatis evidentia, penes quem Papatus legitime subsistat, tunc re ipsâ deficere conditionem à Christo positam pro claribus Regni colorum obtinendis, siquidem Christus ea verba ad Petrum cum successione ordine prolata: *Tibi dabo claves Regni Cælorum, annexerit ad statum, in quo verificetur, Petri successorem ita esse in Petrà, seu Cathedrâ Apostolicâ, ut super ipsam ædificetur Ecclesia.* Quia igitur hæc Ecclesiæ ædificatio consistit ex fide, per quam constituendus in Cathedrâ Apostolicâ, credi debeat esse confors illorum Christi verborum, *Tibi dabo claves Regni Cælorum*; idcirco, dum propter schisma constare haud potest, quis legitimus sit Petri successor, seu quem præfata Domini nostri verba contingant, nequit pro tunc status ille subsistere, in quo clavium auctoritas Apostolica in vi verborum Christi, alicui de Papatu contentendum reverâ sit collata. Ultra schismatis hujusmodi tempus, certum insuper est, eum, qui verus erat Papa, si lapsus sit in hæresin, fide Divinâ, seu *substantiâ* Ecclesiæ formâ destitutum, desinere esse membrum Ecclesiæ, adeoque ipso jure *divino* non posse jam esse sanctæ Ecclesiæ Caput, ipsoque adeò *facto & jure* amittere jus Papatûs. Hinc proinde Concilium Generale jam *acephalum*, dum etiam est probabilitas duntaxat de tali hæreseos contaminatione, potest super Papâ jam dubio facto processum *judicialis* instituire, eumque de hæresi *juridicè* convictum

authoritative declarare, quod ipso jure Divino sit a Papatu depositus.

Datur insuper casus, quod Papa per vim, aut violentiam, seu metum gravem ac injustum est intrusus, vel per simoniam inique promotus. Contingere etiam potest, quod in electione Papae designativa interveniat defectus substantialis alicujus requisiti. In quibus universis casibus non potest persona ad Papatum sic intrusa pertinere ad statum successione Petri, nec adeo contingant ipsam verba Christi: Tibi dabo claves Regni Caelorum. In qua proinde variorum adeo casuum periculis, nullo etiam intercedente schismate, Papatus re ipsa vacat, nec adeo subsistere tunc potest Synodus Generalis, nisi acephala, ex Episcopalibus characteribus ex toto, quantum fieri potest, Christiano orbe collatis, absque Christi vicario characterem, Oecumenici Concilii formaliter & substantialiter constituto, coalescens. Cui nihilominus Synodo, asseverandum est, competere auctoritatem super ejusmodi Papa seu intruso, seu vitiose promotio judicialiter procedendi, ac pro nullo authoritative declarandi, providendique de medijs, quibus Ecclesia sancta potiri tandem valeat legitimo Capite, vero summo Pontifice. Hinc ergo evidens redditur, auctoritatem Concilii Generalis licet acephali, haud detorqueri debere ad solum schismatis tempus, si tamen sermo sit de statu Papae, sub quo minime elucescat evidentia credibilitatis de vero & indubitato Petri Successore. Juxta quem adeo sensum omnino descendendo in praetaxam Cleri Gallicani sententiam: secus tamen foret, si ea Concilii auctoritas protenderetur super vero ac prolus indubitato Papa; uti inferius magis elucidatur.

44. Quo praesupposito, lubeat pro secundo regredi ad ea praetaxa Gallicana declarationis verba, quibus Decreta IV. & V. Constantiensis sessionis praetenduntur, promanasse ex Oecumenica Synodo. Respondeoque ex mea parte, Concilium Constantiense pro eo statu, vere dici posse materialiter ac dispositive Oecumenicum respectu illorum Decretorum, si haec ultra schismatis quidem tempus ad Papas seu intrusos, seu haereticos, seu quoquo modo dubios, non tamen ad omnino indubitatum ac certum Petri successorem extendantur. Explicatur. Supponamus namque ex physicis principijs, quod juxta Scotistarum sententiam, in homine duplex consisteret forma substantialis, una corporeitatis dicta, altera anima rationalis. Ex forma equidem corporeitatis denominaretur corpus organizatum, necdum tamen formaliter humanum, sed materialiter duntaxat, quod nempe ex unione formae rationalis esset constituendum sub ratione hominis seu corporis qua formaliter humani. Sic proinde Ecclesia dupliciter considerari potest, vel qua Corpus Hierarchicum in Synodo aliqua generali abique Capite representatum, vel qua Corpus animatum formam auctoritatis Oecumenicae, vicarium Christi characterem, solius Papae

proprium praferentis. In priori adeo statu nequit adhuc Concilium formaliter, sed materialiter duntaxat & dispositive dici Oecumenicum; nec ejus Decreta habent vim auctoritatis Oecumenicae. Cum igitur Synodus Constantiensis pro statu IV. & V. Sessionis fuerit destituta praesidentia Papae, carueritque adeo pro tunc vicario Christi characterem, nequibant Decreta tunc sancita potiri auctoritate Oecumenica: sed ad hanc obtinendam, opus fuit auctoritativa Papae in futurum eligendi confirmatione, seu forma Synodi in Esse Oecumenicae essentialiter constitutiva. Quam tamen Papae confirmationem non obtinuit Synodus Constantiensis pro Decretis illis, imo istis inexistisset omnino incapacitas ad talem Papae auctorizationem, si sub illis praetensa fuisset Concilii super Papam superioritas. Ubi vero ea Decreta non nisi Papas, ex causis supra expositis, dubios attigissent, tunc eatenus dici possent Oecumenica pro tunc saltem materialiter ac dispositive, quatenus verum est, ab ipsa Sede Apostolica approbari, ac Ecclesiae usu custodiri, quod Synodus etiam acephala extra schismatis quoque tempus possit super Papis dubijs suam protendere auctoritatem, ad eos seu deponendos, seu potius jure Divino nullos authoritative declarandos.

Sed nunquid pro tertio opponet fortassis adversarius, Concilium etiam acephalum representat Ecclesiam, quae est columna & firmamentum veritatis? Quomodo ergo fas est, dicere, Concilium ejusmodi acephalum, dum v. g. nullum extat verum Ecclesiae Caput, non esse formaliter Oecumenicum? Hujus duplicati quaestio accipe sequentem resolutionem. Dum namque Spiritus sanctus per os Apostoli 1. Timoth. 3. Ecclesiam vocat columnam, & firmamentum veritatis, num dicere fas est, hoc de Ecclesia hierarchica solum incomplete, ac imperfecte sumpta intelligendum esse? Constat autem ex fidei principijs, hierarchicum Ecclesiae statum substantialiter componi ex Capite, & Corpore hierarchico, Ecclesiasticos Praefules complectente. Num igitur isti Corpori acephalo, cum exclusione Capituli, Summi Pontificis, attribuire fas est, illam praeminentiam Ecclesiae appropriatam, quod sit columna & firmamentum veritatis? Hoc praedicatum nulli alteri subiecto est attribuendum, quam illi, quod textu illo Apostolico habetur expressum, nempe Ecclesiae. Quia igitur Ecclesia, secundum quod est Hierarchia in terris Divinitus instituta, substantialiter dicitur Corpus Hierarchicum qua unitum Capiti, Supremo Pontifici, nequit illud praedicatum, quod sit columna, & firmamentum veritatis, attribui acephalico Ecclesiae Corpori Hierarchico, neque adeo decretum emanans a tali hierarchico Corpore acephalico, ullatenus dici potest formaliter, & complete Oecumenicum: sed neque materialiter & dispositive sortiri potest hanc denominationem, nisi ex habilitate & aptitudine ad recipiendum Summi Pontificis, Nomen Christi vicarium praferentis characterem. Quandoquidem ergo Sedis Apostolicae approbatio neque per Martinum

45. ex pag. 321. n. 32.

CVI

tinum V. neque per alium Romanum Pontificem accesserit *quarta & quinta sessionis* Constantiensis Synodi Decretis, prout prætenduntur, extra casum schismatis, extendi supra verum etiam indubitatum Papam; atque adeo hoc in sensu *positivè* pugnent cum Pontificia autoritate quâ supremâ, & Christi *immediatè* vicariâ, consequens est, sub tali prætenso sensu nullatenus dici posse Oecumenicam. Sed hæc *in proximè subsequentibus* expresso accuratius expendimus.

46. *Quartò* igitur, cum Clerus Gallicanus in præallegata sua declaratione Decreta Synodi Constantiensis tanquam Oecumenicæ Sessione *quarta & quinta* edita, non aliter dicat valere, atque immota consistere, nisi quatenus sint comprobata per Sedem Apostolicam, Romanumque Pontificem, ac totius Ecclesiæ usu confirmata & custodita: meritò jam disquiritur; *Cujus Pontificis Romani, an fortè Martini V. autoritate sint comprobata ea decreta?* Ex antecedenter dictis constat, duplicem formari posse sensum eorum decretorum. *Unus* est, secundum quem autoritas Conciliorum Generalium ultra tempus schismatis extenditur ad Papas intrusos, sive per vim & metum, & simoniacam pravitatem, vel electos cum defectu *substantialis* solennitatis, vel ob hæresin Divino jure ab Ecclesiæ Corpore avulsos, sicque ipso quasi jure naturæ à Capitis prærogativâ depositos. Hunc sensum, si unicè intenderetur à Clero Gallicano, prorsus tenendum, Apostolicæque Sedis, ac Ecclesiæ usu receptum esse, liquet ex dictis *superius*. *Alter* proinde sensus est, per quem in vi præadductorum decretorum Constantiensium, autoritas Conciliorum Generalium *acephalorum* protenditur super Papâ prorsus certo, in Petrà Cathedrâ Apostolicâ per Ecclesiæ consensionem recepto, sicque ex vi promissionis Divinæ Christi infallibiliter dotato clavibus regni cælorum, neque per hæresin remoto ab ista Capitis Ecclesiæ, ac Petræ Apostolicæ prærogativâ. De hoc igitur posteriori sensu est nobis sermo; *Utrum sit comprobatus à Sede Apostolica, Romanorumque Pontificum, ac Ecclesiæ usu, speciatim verò Martini V. autoritativâ confirmatione?*

47. Hujus quæstioni resolutionem expendamus ex Bullâ Martini V. decretorum Concilij Constantiensis confirmatoriâ. Hujus initium coarctatur ad hoc: *Quòd eo diplomate suo intendat conservare fidem Catholicam à contagiosis hæreticorum dogmatibus, extirpareque hæreticam pravitatem de sinibus fidelium.* Exinde inserit suæ Bullæ statuta Constantiensis Concilij circa propositiones Wicleffi & Hus, nec non errorem Bohemorum de communione sub duplici specie. Hinc concludendo, confirmat *declarações, decreta &c. nec non condemnaciones, & sententias, seu statuta supra scripta.* Ex quo proinde Bullæ Apostolicæ tenore clarè patet, Martini V. confirmationem non extendi super decretis Constantiensibus *quarta & quinta* Sessionis in eo sensu acceptis, ac si Conciliorum Generalium autoritas protenderetur super certo & indubitato Papâ. Ac-

cedit, quòd idem Summus Pontifex sub eodem Concilio ediderit constitutionem, quæ incipit: *Ad perpetuam rei memoriam*, in Concilio Generali Constantiæ celebrato sexto Idus Martij, Pontificatus sui anno primo, quæ decernitur: *Nulli fas esse, à supremo iudice, videlicet Apostolica Sede, seu Romano Pontifice Iesu Christi vicario in terris appellare, &c.* Quomodo autem hæc constitutio subsisteret, & cohereret, si idem Pontifex confirmasset decreta Constantiensia quâ assertoria *superioritatis Concilij Generalis super Papâ certo & indubitato.*

Sed nunquid pro quinto dicere fas est, *illum reprobatum decretorum Constantiensium sensum esse totius Ecclesiæ usu confirmatum in Concilio Basileensi?* Multa equidem in hac Synodo sunt attentata adversus auctoritatem Summi Pontificis, specificè contra Eugenium IV. prout hæc referuntur à pag. 314. n. 25. ac seq. Verùm mox ostenditur, ex universis attentatis nihil roboris & firmitatis accessisse decretis Constantiensis Concilij ad firmandam eam extensionem, in vi cuius prætenditur Concilij autoritas supra Papam certum & indubitatum. Inprimis equidem Concilium Basileense sub prima sui aggregatione erat legitimum & Oecumenicum, utpote convocatum in nomine Christi, nempe autoritate ipsius vicariâ, penes Eugenium IV. tunc indubitatum Summum Pontificem subsistente. Attamen iste Concilij Oecumenici character proprius ab ea Synodo cœpit esse remotus, ubi à Capite suo Romano Pontifice divisa est, ex eo, quòd Eugenius ejusdem Concilij dissolutionem, ac in fines Italiæ translationem derevisset suâ Bullâ, relatâ in *Appendice ad Acta Concilij Basileensis*; ex tunc enim Patres Basileenses, negantes, Concilium semel legitime convocatum per auctoritatem Pontificiam dissolvi, aliòque transferri posse, Eugenio in contrarium suis decretis agente, devenerant ad præinsinuata adversus Pontificem attentata. Sub quo proinde statu Synodus delitisse esse congregata in nomine Christi, prorsusque cœpit esse destituta character Vicariæ Christi auctoritatis, juxta Christi Domini *Matth. 18.* sancitam ordinationem, omnino requisitâ ad Concilium Oecumenicum. Quare decreta dictæ Synodi ex tunc inter mera Conciliabuli jam *acephali*, imò Capiti suo refractariè oppositi adversus *immediatum* Christi in terris Vicarium attentata, sunt in tantum recensenda, ut ipsius etiam Christi institutioni eatenus repugnarent, quatenus *immediatè* Christi Vicariæ auctoritati protervè superponebant aliquam Christo *immediatiorem*, nempe Concilij super Papâ, *superioritatem*: quippe cum ex principijs fidei sit indubitatum, quò major est in Ecclesia superioritas, eò esse Christo *immediatiorem*, atque adeò, ubi Synodus esset Papâ superior, eo ipso haberet proinquirem respectu Christi *immediationem*, sicque proinde Papam non fore *immediatum* Christi Vicarium: quod à fidei principijs, ab ipso etiam Constantiensis Concilio contra Wicleffum firmatis, prorsus alienum est.

Pro